

Til
de to Konfirmander

i
Tranekær Lægebolig

fra
Onkel Christian og Tante Sophie

og
alle de andre gode Venner.

Søndag d. 7. APRIL 1907.

Mel. »Højt fra Træets grønne Top.«

Syng nu frit og lystigt op —
Alle Husets Gæster!
Højt vi hejsed Flag i Top
For de To, som fester!
Véd I, hvad der er passért?
De er bleven confirmért —
Kette — ja og Putte!
Se blot, hvor de strutte!

Men det er af Glæde kun
Og af Tak til Hjemmet,
Som dem gav saa god en Bund,
Deres Evner fremmed!
Putte maatte ganske vist
Hente sig i Jylland hist
— Hélt forkælt af Tanten —
Kraft til Consonnanten!

Putte! kan Du huske den
Tid paa Instituttet,
Da Forstander Jørgensen
Godter til Dig putted — —
Roelsen, Kisling — alle dem,
Som din Tale listed frem!
Og Intelligensen
Roste Portner Jensen!

Kan Du huske Onkels Ven,
Fiffig som en Kadi?
Ham, Du rakte Flasken hen
Med »A mon tilla' Di«?
Trylle — pylle — Kunstneren
— Ikke sandt? — Kjeld-pel-sen-pen:
Hvor han kunde hexe!
Vi var helt perplexe!

Kette — som hans Broder kær —
Ej er ubegavet,
Skøndt en Dag han havde nær
Sig i Sne begravet!
Frelst han blev, den lille Sjæl,
Takket være Puttes Vræl!
Fatters raske Spade
Gjorde Alle glade!

Han i Kundskab rask gik frem,
Mens han Fedlen stemte —
Bar fra Skolen Alting hjem,
Som hans Broder glemte — —
Sang med frisk og frejdig Røst
Om Soldatens Liv og Lyst
Og de skønne Sejre,
Danmark kunde fejre!

Ja, I To supplere kan
Ypperligt hinanden,
Skøndt I begge har Forstand
Og Humør bag Panden!
— Gid nu ret I lære maa,
Livets Kærne at forstaa!
Baade Lys og Skygge
Føre kan til Lykke.

Husk, at paa den skønne Jord,
Hvor saa meget blænder,
Er bestandig Fa'er og Mo'er
Eders bedste Venner!
Bagved dog en Flok der staar,
Som — med Alt, hvad den formaar, —
Ønsker Husets Dreng:
Gid I leve længe!

Chr. Langaard.
